

at man nødsages til at gjøre et Udvalg, vil man tabe al Mulighed for at gjøre dette Udvalg paa en skjøn som Maade, naar man ikke lader Vedkommende concurrere under samme Aaar. Skulle Nogen underkaste sig Prøven og Andre derimod slippe med at producere Beviis for, at de for mange Aar tilbage, maaskee under ganske andre Forhold og paa en ganske anden Maade, have bestaaet en mere eller mindre lignende Prøve, da ere de ikke de samme Vilkaar undergivne.

Hvad Forslaget under Nr. 5 angaaer, kan jeg henholde mig til, hvad der derom blev anført af et æret Medlem (Forchhammer); det staaer i en besynderlig Modsigelse til, hvad Ministeren har foreslaaet til § 89. — Det næste Forslag gaaer ud paa, at der skal kunne gives dem, der ønske det, Afgang til at faae en fri Underviisning i særlige Fag, der dog ikke senere skal gjøres til Gjenstand for en Prøve; men dette ved Siden af den tvungne Underviisning er noget ganske Besynderligt, og jeg kan aldrig troe, at der behøves nogen Tilføielse derom i Loven. Hvis Slikt ansees for hensigtsmæssigt, da maa det dog ligge indenfor den Myndighed, som Ministeren, eller i alt Fald Hans Majestæt maatte have, at bestemme Slikt, og der behøves vist ikke i Loven at gjøres nogen Tilføielse derom. Der er jo de tusinde Ting, som maae afgjøres af administrativt Veie, og, hvis man i den Grad skulde i Loven udtømme alle Enkeltheder, troer jeg, vi maatte opgive enhver Tanke om at komme til noget Resultat. — De paafølgende Forslag under Nr. 7 og 8 maa jeg tilstaae, at jeg ikke kan finde Noget at indvende imod. Det er Forslag, som jeg ikke troer, der er Noget at sige imod, jeg kunde næsten sige, at de ere Forbedringer.

Da jeg iøvrigt har maattet udtale mig om flere Punkter, vedkommende denne Skole, skal jeg dog bemærke, at den høitærede Minister i det, som han gjorde mig den Ære at svare, da jeg sidste Gang fremkom med nogle Bemærkninger i denne Retning, vistnok gjorde sig skyldig i ikke faa Urigtigheder. Disse skal jeg imidlertid lade staae hen, men, naar man vil see Tidenden efter, vil der deriblandt findes en Ditring, som det er min Pligt, efter den Stil-

ling, jeg indtager, ikke at lade gaae upaatakt hen. Jeg antager, eller jeg haaber idetmindste at kunne antage, at det mere har sin Grund i en Uheldighed, som har været den høitærede Minister ubevidst, end at det er med hans fulde Villie, at disse Ord ere komne til at staae saaledes. Som de staae, kunne de aabenbart kun begrundes paa en fuldstændig Mangel paa Kjendskab til disse Forhold, idet de kaste en efter min Overbeviisning aldeles ufortjent Skygge paa den Anstalt, som de vedrøre. De Ord, jeg sigter til, findes i Tidenden Sp. 4222 øverst paa Siden. Efterat den høitærede Minister har talt om école polytechnique og fremhævet de Fortrin, som den nødvendigviis maa have ligeoverfor vor militaire Høiskole, forfatter han saaledes: „Følgen deraf har været, at, medens Underviisningen“ — det er naturligviis Underviisningen ved vor militaire Høiskole — „har været samvittighedsfuld i det Hele taget og har været benyttet med stor Flid af dem, der have besøgt Skolen, har den ikke kunnet udvikle sig overeensstemmende med Tidens Fordringer, den har ikke kunnet holde Skridt med Videnskaben, og den har nødvendigviis antaget en indskrænket Charakter“. Hvis der heri skulde ligge, hvad der jo let kunde synes at være tilfældet ved Ordene, at den kongelige militaire Høiskole er gaaet tilbage, har maattet opgive at følge med Videnskaben og at afbestgjøre de Fordringer, som Tiden maatte stille, og endelig, at den i sin Udvikling har faaet en indskrænket Charakter, som naturligviis maatte være i høi Grad forkastelig, saa føler jeg mig forpligtet til at træde op derimod. Jeg troer, at jeg kjender den militaire Høiskole ret vel. Det er vel en Række Aar siden, at min Virksomhed var knyttet til denne Skole, men jeg har bestandig vedligeholdt en temmelig nær Forbindelse med den, og jeg har idetmindste med Hensyn til Hovedsagene en fuldkommen klar Forestilling om, hvorledes Underviisningen der er bestaaet. Jeg kjender ogsaa école polytechnique godt, jeg troer at kunne sige, at Ingen herhjemme kjender den bedre end jeg; idetmindste tør jeg sige, at Ingen har havt en bedre Afgang til at kunne lære den at kjende end jeg, idet jeg i sin Tid hørte